

Амброзія (Мороз і нектар #2)

КУПИТИ

Після того як король Торін мало не заморозив мене на смерть, я провалилася в портал і потрапила до свого справжнього дому — королівства Недоброчесних. Але я тут не сама. Торін кинувся за мною, щоб урятувати. Втім, побачивши в мене на голові роги, зрозумів: я — ворог його королівства.

Попри те, що маю роги, я не бажана й тут. Королева Меб звинувачує мене в зраді, а її солдати завдають нам із Торіном нестерпних мук. Щоб вижити мусимо триматися якнайближче одне до одного, навіть якщо це означає спільне ліжко. Кожна мить — солодка й болісна водночас, адже вона може стати останньою для нас, тому що Торін приречений убивати кожно, кого покохає.

Ава

Я вдивлялася в калюжу на лісовій підстилці, витріщаючись на роги насиченого бронзового відтінку, що стирчали з моєї голови: маленькі й диявольські, вигнуті й направлені до неба. Мої очі були темні й каламутні, сіро-зеленого кольору збуреного штормом моря. На одній із вилиць лишився бруд — я витерла його тремтливою рукою.

Коли я провалилася крізь крижаний портал і потрапила в це місце, моє волосся на кінчиках змінило своє забарвлення з лавандового на блідо-зелене. Вбрання також зазнало змін. Тепер на мені була сукня ніжно-зеленого кольору морської хвилі, яка, наскрізь просякнута водою з порталу, щільно обтискала моє тіло. Вогка лісова земля заплямувала маленькі білі черевички й поділ тоненького, наче павутиння, плаття.

Тремтячи від жаху, я знову перевела погляд на роги.
У мене прискорився пульс.

Демон.

Саме так Доброчесні називали Недоброчесних.

Одного разу Торін сказав: «Король повинен показувати, що він має силу перемагати демонів». У Великій залі його замку висів гобелен, на якому зображено, як стародавній король Доброчесних відтинає голову демону із золотими рогами.

Рогами, дуже схожими на мої...

Жах впився кігтями в моє серце. Чи перерізав би Торін мені горлянку, якби зараз побачив?

В Ави Джонс не було цих рогів. Вони належали новій мені, демониці із забутим іменем.

Я потягнулася рукою вгору й торкнулася одного із завитків, провівши пальцем по його кінчику. Він виявився тривожно чутливим, і моїм тілом ураз прокотилося тремтіння. А ще гострим, як вістря фейрського меча. На мить у моїй голові спалахнула картина, як ці роги розтинають чийсь нутроці...

Я знову здригнулася. Під подобою цілком звичайної Ави Джонс жив монстр.

Коли я відсмикнула палець від кінчика рогу, на подушечці заблищала червона краплина. Запхнувши пальця до рота, я відчула мідний присмак.

Намагаючись заспокоїтися, зробила вдих. Мій ніс наповнив аромат лісу, насичений і первозданний: запахи моху, ґрунту й солодких ноток мигдалю. Цей аромат полоскотав щось у найтемніших куточках моєї пам'яті. Раптом навколо заклубочився туман, зробивши моє відображення в калюжі нечітким.

Зашелестіло листя, і я скочила на ноги, згадавши про страхітливого мешканця цих лісів, від якого кров холонула в жилах і про якого я, відволікшись, геть забула. Позаду мене чатував павук, страшенно великий павук.

Я обернулася. Павук розміром із мастифа підповз ближче, усі шість його райдужних очей зосередилися на мені.

Я почала обережно відходити та, вступивши в калюжу, промочила свої черевички. Павук квапливо наближався й уже роззявив пащеку, демонструючи свої довгі загострені ікла.

Закуючи, я мовчки проклинала магію цього місця за те, що вона вбрала мене в гарну сукню, але не дала меча, щоб захищатися. Авжеж, я мала роги, однак не була готова підходити до цього монстра аж так близько, щоб скористатися ними.

Павук легко й стрімко рвонув уперед, а я крутнулася на підборах і кинулася в іншому напрямку.

Здравши сукню, я мчала крізь туман. З вогкої землі попід моїми ногами стирчало вузлувате коріння дерев, тож я старалася не зашпортатися.

У тумані заледве бачила, куди біжу, а густі куші дряпали мені руки й ноги. Я хлюпала по багnistих калюжах і відбивалася від гілля, що цілило мені в обличчя.

Коли ж спробувала проаналізувати ситуацію, в якій опинилася, у моїй голові замайоріли панічні думки. Що ж сталося за минулу годину?

Зараз я мала бути королевою Доброчесних.

Мала сидіти на троні, наповнювати королівство своєю магією, рятувати його від холоду й голоду. Мала бути дружиною Торіна — принаймні для годиться, а на моєму банківському рахунку повинно було опинитися п'ятдесят мільйонів. Проте до моєї кімнати припхалася Морія, щоб повідати про свою вбиту сестру й поділитися своїми передчуттями щодо моєї смерті. Вона була впевнена, що Торін уб'є і мене. Насправді це її дуже тішило.

У мене обірвалося серце.

Можливо, Морія все ж мала рацію. Позаяк із того, що я зрозуміла, перебуваючи у Фейрії, короля Доброчесних

честь зобов'язувала вбити таку представницю Недоброчесних, якою була я.

Я мчала лісом, а в моїй годові відлунювали слова Торіна: «Монстри... Демони... Навіть балачки про них можуть привернути їхню збочену увагу».

Від низького шиплячого звуку мою спину обдало морозом. Я озирнулася. Страхітливий павук наздоганяв. Я побігла швидше крізь туман, легені горіли вогнем. Через шипи рослин мої годі руки вкрилися глибокими червоними подряпинами. Несподівано здалеку я почула шум річки й помчала на звук. Якщо піти за течією, вона може вивести мене до якогось поселення.

Кожної миті я очікувала, що павук раптово кине́ться на мене, що я відчую на спині його волохаті ноги, а потім пекучий біль від ікл, що увіп'ються в шию.

Спіткнувшись об корінь, я замахала руками, щоб утриматися на ногах. Схопивши із землі камінь завбільшки з кудак, розвернулася й жбурнула його павуку в очі. Істота з вереском відсахнулася, і я знову зірвалася на біг.

Коли ж дісталася бурхливої річки, призахідне сонце відтінило туман рожево-золотим світлом. Нестримний потік мчав поміж корчів, спадаючи пологим схилом у просвіт між деревами. Мене окропили прохолодні бризки. Я взялася вдивлятися в туман, проте не помітила в ньому жодного руху...

Рекомендована література

[Кохання з того світу](#)

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ